

Sveta škola srca

Druga molitva proroka Jone (Jon 4)

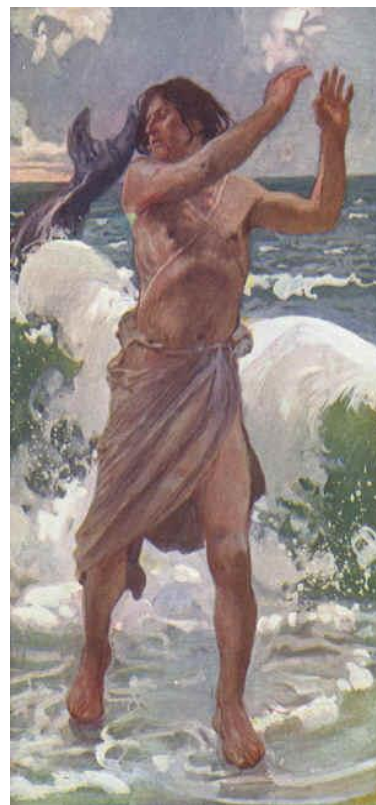
Moja sjenica

Od čega bježim, što mene ljuti?

Kako se osjećam pred Bogom?

Što ja moram propovijedati?

Jona je otpočetak dvoznačan. Čuje Božju riječ i odmah ustaje, ali neskriveno se daje u bijeg od Boga. Hrabro priznaje tko je i koga štuje (1,9), ali u isti mah otkriva svoj pothvat: bježi od Božjega lica (r. 10), Njegova je to inicijativa na koju se odmah daje, štoviše spremno je i platio samo da ode što dalje (1,3), a onda se u prvoj molitvi tuži i prigovara „odbačen sam od tvojih očiju“ (2,5). Sva mučna razdijeljenost njegova srca izbit će na površinu u njegovoj drugoj molitvi. On bježi od Boga premda dobro zna da je Bog *milosrdan i milostiv* (4,2)! Zašto bježi? Prisjetimo li se da je Niniva glavni grad silnoga carstva koje je 721. pr. Kr. praktički do temelja razorilo Izraelovo sjeverno kraljevstvo pa time i veliku većinu – deset od dvanaest plemena u Božjemu narodu, razumljiv nam je osjećaj koji ispunja Joninu dušu i progoni ga.

Upravo takvu čovjeku koji u svojem drugom razgovoru s Bogom dolazi do krajnje depresije, dvaput tvrdeći da mu je smrt bolja od života (4,3.8), Bog posvećuje ljubaznu pažnju i strpljivo ga odgaja. Komunicira s njime – kad ne ide riječima, onda iskustvenom komunikacijom u čuvenu primjeru s bršljanom i crvom. Jasno je rekao Jona da Boga štuje, Stvoritelja – koji zapovijeda vjetru na moru i istočno od Ninive (1,4; 4,8); naređuje ribi (2,1.11), bršljanu i crvu (4,6s), a sada, evo, s tolikom skrbi pristupa svojem povjereniku da ga oslobodi od zla koje je njega zahvatilo (4,1). Dvaput pita o njegovu osjećaju (4,4.9), dvaput se suprotstavlja njegovoj želji za smrću.

Mir u kojemu odjekuje zaključna pouka o žaljenju bršljana i grada neće remetiti neki nov Jonin prigovor. Konačno Jona može osjetiti kako kuca ono sućutno i do u dubinu ražaljeno Božje srce, kojemu su se Ninivljani prema kraljevim riječima ponadali, i potom su ga doista iskusili (3,9s). Smilovanje o kojemu Jona osobno svjedoči, proširujući drevnu formulu Božjega milosrđa dodatkom o „ražaljenju nad zlom“ (4,2), sada može ući u dublje emocionalne sfere proroka koji je već u prvoj molitvi uvidio da je *od Gospodina spasenje*, a ne propast (2,10). Već tada je govorio „Bogu svojemu“ (2,2), već tada, zaklonjen u ribljoj utrobi, govorio je onako kako će to Toma pred Uskrsim učiniti: „Bože moj“ (2,7). Sada to može Jona osjetiti i proživjeti. Tebi pripadam, tvoj sam...!

U tišini koja je nastala može Jona poslušati što mu Gospodin doista govori, pa neće nagliti sa svojih „četrdeset dana do propasti“ (3,4) kako je to u Ninivi učinio premda takvu odredbu od Boga nije čuo. Prorok treba prvo u svom srcu stvoriti prostor da mu Bog govori (3,2) – to je prvi zadatak.

Molitva proroka Jone kad je očekivao propast Ninive i bio ljut na smrt

Gospodine sveti, Stvoritelju moj!

Daruj mi osjetiti prodornu snagu tvoje prisutnosti!

Pogledaj na svijet koji nosim u sebi. Postavi mi sveto pitanje o stanju moje duše, o dubini osjećaja koji nosim u sebi, koji me ispunja i prožima. Objavi mi moju zloću, odustajanje od života, pećine mraka i optuživanja, svu mržnju i sve strahove.

Pouči me o tvom osjetljivom srcu, o privrženosti i svetoj vezi kojom si se uz nas vezao te ne želiš smrti grješnika.

Pokaži mi dubinu svoje ljubavi tako da se odvažim pred tobom i tebi otkriti i najskrivenije neuredno nagnuće. Rasvijetli ga i pokaži. Da više nikad ne budem njegov rob.

I kad sam do grla ispunjen težinom, ti budi svjetlo koje će me voditi. Otvori moje oči za ovaj svijet koji si ti stvorio i koji si toliko ljubio da si samoga sebe za nj dao.

Daj mi hrabrosti da se povučem i zašutim! Povedi me u svetu tišinu, učini me slušateljem da do u dubinu prihvatim i razumijem tvoju poruku.